

РЕШЕНИЕ

№ 5221

гр. София, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **27** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 285, ал. 1 във вр. чл. 284 във вр. чл. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по искова молба на Х. Т. И. от [населено място], област Софийска, депозирана чрез процесуалния му представител – адв. С. И. – САК, с която срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГД“ИН“) е предявен иск с правно основание чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от КЗПЧОС за обезщетение на претърпени неимуществени вреди, в периода 15.09.2017 г. – 30.01.2020 г. (през който ищецът е изтърпявал наказание лишаване от свобода в Затвора - С.), в размер на 11 900 (единадесет хиляди и деветстотин) лева, в резултат на „унизително и нечовешко отношение, а може би и изтезание“ - принуждаване към пасивно пушене, въпреки признатият висок процент намалена работоспособност – 80 %, вследствие на сериозно увреждане на белите дробове след прекарана туберкулоза и тежка дихателна недостатъчност. Претендира се законната лихва за забава, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, считано от 01.02.2018 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Ищецът твърди, че в периода 15.02.2017 г. – 31.01.2020 г. включително, е изтърпявал наказание лишаване от свобода в размер на две години в Централен затвор – С.. Сочи, че нееднократно изпълнението на наказанието е било прекъсвано, на основание чл. 447, т. 3 от НПК, за провеждане на необходимо и съответно на

влошеното му здравословно състояние специализирано лечение в болнични заведения извън мястото за лишаване от свобода. Първото прекъсване – считано от 01.08.2017 г. (Постановление на СГП от 31.07.2017 г. – л. 123 – 125) е обосновано с препоръчано от Лекарската консултативна комисия при СБАЛЛС – С. продължаващо лечение в Специализирано пневмофтизиатрично болнично заведение, заради констатирана туберкулоза на левия бял дроб, симптоматична анемия (л. 125). След този период е установявано нееднократно трайно и сериозно засягане на физическото здраве на ищеца при провежданите ежегодно прегледи от комисии на ТЕЛК в периода 2017 г. – 2021 г., установявали една и съща висока степен на нетрудоспособност (80% намалена работоспособност) заради общо заболяване „Туберкулоза на белите дробове с отрицателни бактериологични и хистологични изследвания“ с придружаващо заболяване „Хроничен вирусен хепатит С“. (заверени копия от Експертните решения на ТЕЛК № 1210 от 15.09.2017 г. (л. 23), № 0940 от 18.08.2018 г. (л. 24), № 0704 от 16.07.2019 г. (л. 25), № 0632 от 26.06.2020 г. (л. 26), № 90160 от 30.07.2021 г. (л. 20 и л. 27)).

В исковата молба се сочи, че въпреки инвалидизацията, ищецът е бил настанен в помещение, предназначено за пушачи – килия № 9 на последния етаж на Централен затвор – С., което го е принудило да търпи неблагоприятните последици от пасивно пушене, доколкото самият той не е пушач. Изложени са твърдения за проявено от затворническата администрация бездействие - да му осигури съответни условия, съобразени с влошеното здравословно състояние и индивидуалните нужди, които да отговарят на изискванията на чл. 21, ал. 4 от Правилника за приложение на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС) и гарантираните права по чл. 14, § 2, чл. 15, § 2 и чл. 25 от Конвенцията за правата на хората с увреждания (КПХУ), ратифицирана със Закон, приет от 41 НС на 26.01.2012 г. (ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., бр. 37 от 15.02.2012 г.). Според ищеца, поставянето му в неблагоприятна за здравословното му състояние среда в исковия период отговаря на критериите за жестоко и унижително отношение, граничещо с изтезание, което му е причинило сериозни негативни изживявания - фрустрация, чувство за безпомощност и малоценност, наред с изпитваните физически затруднения при дишане. Цитирана е относима практика на Европейския съд за правата на човека (ЕСПЧ), приложими норми от Правото на ЕС, решения на СЕС, включително и относно претендирания размер на обезщетението.

С Молба от 10.01.2022 г. (л. 35) пълномощникът на ищеца е заявил претенция за определяне на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, в минималния размер на предвиденото в чл. 8, ал. 1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, но не по -малко от 600 (шестстотин) лева.

С Молба - становище от 11.02.2022 г. (л. 156 - 157), преди провеждане на първото съдебно заседание на 28.03.2022 г., процесуалният представител на ищеца е направил искане за изменение и допълнение на исковата претенция с ново фактическо основание за нарушение на чл. 3 от КЗПЧОС във вр. чл. 3 от ЗИНЗС, изразяващо се в принудителен отказ от права по чл. 3 от ЗИНЗС, за което се претендира отделно обезщетение в размер на 600 (шестстотин) лева. Твърди се, че изисквайки от ищеца да напише и подпише саморъчно, на 30.01.2020 г., декларация (приложена към отговора на исковата молба - л. 113), в последния ден на престоя му в Затвора – С., че е съгласен в спалното помещение, в което е настанен да бъдат 4 човека, той е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в съществено засягане на човешкото му

достойнство и доверието му към държавните органи, изпитал е чувство на незащитеност и безпомощност.

С писмена молба от 28.03.2022 г. (л. 338), депозирана непосредствено преди провеждане на съдебното заседание, процесуалният представител на ищеца е направил искане за изменение на исковия период на предявения иск с исквата молба и го е ограничил в рамките на периода 09.12.2018 г. – 23.07.2019г.

В първото съдебно заседание по искане на процесуалния представител на ищеца (с. з. 28.03.2022 г. – стр. 5 - 6 и стр. 9 от Протокола – л. 344 и л. 346 от делото) съдът допусна изменение на предявения иск с исквата молба по отношение на:

- периода, за който се претендира обезщетението,
- общия размер на обезщетението,
- началния момент, от който се претендира обезщетението за забава, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

След приетото изменение, исквата претенция, по която съдът ще се произнесе е за претендирано, на основание чл. 284, ал.1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от КЗПЧОС, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 950 (пет хиляди деветстотин и петдесет) лева, причинени в периода 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г., в резултат на „унизително и нечовешко отношение, а може би и изтезание“ - принуждаване към пасивно пушене, въпреки признатият висок процент намалена работоспособност – 80 %, вследствие на сериозно увреждане на белите дробове след прекарана туберкулоза и тежка дихателна недостатъчност, ведно със законната лихва, считано от 09.12.2018 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Съдът прие за разглеждане и предявеният иск с депозираната молба от 11.02.2022 г., на същото правно основание – чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от КЗПЧОС - за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 600 (шестстотин) лева, причинени на 30.01.2020 г., в резултат на принудителния отказ от права по чл. 3 от ЗИНЗС, който ищецът е следвало да депозира, представяйки саморъчно написана и подписана декларация, с която е изразил съгласие относно броя на лицата, с които е бил настанен в едно спално помещение, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 30.01.2020 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Ищецът не участва в съдебното производство. Процесуалният му представител – адв. И. поддържа исквите претенции така както са приети от съда в първото съдебно заседание. Излага подробни съображения за основателността и доказаността им в представените по делото писмени становища и бележки (л. 148 – л. 151, л. 156 – л. 157, л. 176, л. 180 – л. 183, л. 299, л. 316, л. 338, л. 375 – л. 377, л. 383 – л. 388, л. 408 – л. 412, л.426 – 430, л. 433).

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГД“ИН“), чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. е депозирал писмен отговор на исквата молба (л. 63 – л. 65), в който признава допустимостта на исквата претенция, но твърди, че е недоказана и затова е неоснователна. Не оспорва факта, че помещението, в което е бил настанен ищецът за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода е било предназначено за пушачи, но твърди, че не са установени действия и/или бездействия на служители на администрацията на Затвора - С. в резултат на които да са настъпили твърдените в исквата молба неимуществени вреди. Позовава се на липса на направено искане от ищеца да бъде настанен в спално помещение за непущачи и/или да бъде преместен в друга група или друго спално помещение. Счита, че неподаването на оплаквания от ищеца, че в спалното помещение се пуши, е

достатъчно, за да се приеме, че този факт не е настъпил. Според процесуалния представител на ответника, представеното становище от директора на Медицинския център при Затвора С., в което е посочено, че не са установени основания за изменение на режима, при който ищецът е изтърпявал наказание (становище относно приложението на чл. 67, ал. 5 от ЗИНЗС) и направената в тази връзка констатация, че здравословното му състояние е стабилно и задоволително, е достатъчно, за да обоснове извод за недоказаност на твърдените неблагоприятни последици, чието обезщетение се претендира.

В представения писмен отговор по допълнително заявената от пълномощника на ищеца искова претенция с писмената молба от 11.02.2022 г. (л. 396 – л. 399), процесуалният представител на ответника е посочил, че и втората искова претенция е допустима, но неоснователна. Изложени са подробни съображения за липса на нарушение по чл. 3 от ЗИНЗС. Твърди се, че не са налице несъответствия с въведените минимални стандарти за жилищната площ, която следва да бъде осигурена на лишените от свобода, въз основа на препоръките на Европейския комитет за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание (КПИ) и константната практика на ЕСПЧ, включително и по дела срещу България. Цитирани са относими съдебни решения. Застъпено е становище и за прекомерност на претендираното обезщетение, доколкото се твърди, че се касае за еднократен акт с въздействие в рамките на незначителен период от време – в последния ден преди освобождаването на ищеца.

С тези аргументи са обосновани искания за отхвърляне и на двете искиви претенции като недоказани. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В представените писмени бележки (л. 422 – л. 423), процесуалният представител на ответника е подложил на анализ, приобщените в съдебното производство гласни и писмени доказателства, и е направил извод за тяхната недостатъчност да обосноват фактическите основания на исковите претенции.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че и двата иска са неоснователни и недоказани, поради което прави искане да бъдат отхвърлени.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Ангажираните от страните писмени и гласни доказателства установяват следните твърдени в исковата молба релевантни факти за процесния период 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г.:

1.1. ищецът Х. И. е изтърпявал наложено наказание лишаване от свобода в Затвора – С. в периода 15.02.2017 г. – 31.01.2020 г. (Докладна записка – л. 106, справка, рег. № 367/17.01.2022 г. - л. 123),

1.2. настанен е в спално помещение № 9 в 7-ма група, включително и след признатата трайно намалена работоспособност (80 %) с Експертно решение на ТЕЛК № 1210 от 15.09.2017 г., а и последващите продължителни периоди на прекъсване изпълнението на наказанието, на основание чл. 447, т. 3 от НПК, (л. 123),

(свид. Л. И. – л. 350 – „Когато има прекъсване и след него лишените от свобода се върнат, тогава ги настаняват служители от надзорния състав в помещението, в което са били преди това. За времето, за което лицето е с прекъснато изпълнение на наказанието или лицето е на дело извън района на затвора, на това място, на което е

настанено в спалното помещение не се настанява друг лишен от свобода. Ако някой е освободен или преместен, тогава на негово място се настанява друг.“),

1.3. за първи път изпълнението на наказанието на ищеца е прекъснато, на основание чл. 447, т. 3 от НПК, в периода 01.08.2017 г. – 01.02.2018 г. (л. 123, Постановление от 31.07.2017 г. – л. 124 – л. 125, Постановление от 21.09.2017 г. – л. 126 – л. 128),

1.4. исковият период е предшестван от второ прекъсване на изпълнението на наказанието, на основание чл. 447, т. 3 от НПК, в периода 05.09.2018 г. – 05.12.2018 г. (л. 123, Постановление от 05.09.2018 г. – л. 129 – л. 130),

1.5. в иския период 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г. изпълнението на наказанието на ищеца не е прекъсвано (л. 123),

1.6. в иския период са проведени:

- медицинска консултация по документи с доц. Н. – гастроентеролог – на 04.02.2019 г.

- хоспитализация в периода 28.03.2019 г. – 01.04.2019 г. Клиника по гастроентерология – МИ- МВР (л. 95- 96),

- хоспитализация в периода 18.06.2019 г. – 21.06.2019 г. Клиника по гастроентерология – МИ- МВР (л. 89 - 90),

1.7. последното прекъсване изпълнението на наказанието е в периода 01.10.2019 г. – 29.01.2020 г. (л. 123, Постановление от 01.10.2019 г. – л. 131 – л. 133 и Постановление от 29.11.2019 г. – л. 134 - 136),

1.8. на 15.09.2017 г. с Експертно решение № 1210 на ТЕЛК към Център за психично здраве – С.“ ЕООД за първи път, за период от 1 година – до 01.09.2018 г. е призната трайно намалена работоспособност на ищеца - 80 %, поради Общо заболяване „Инфилтративно-пневмонична туберкулоза“ (л. 23),

1.9. до освобождаването на ищеца от Затвора – С. – на 31.01.2020 г. (л. 145) периодично е удължаван периода на инвалидизиране – Решения на ТЕЛК № 0940 от 18.08.2018 г. (л. 24) и № 0704 от 16.07.2019 г. (л. 25),

1.10. медицинската документация от проведени лечения в специализирани болнични заведения извън пенитенциарното заведение, както и Експертните решения на ТЕЛК са представяни своевременно на директора на Медицинския център при Затвора – С. и са прилагани към личното досие на ищеца (л. 67 - 105),

1.11. инспектор „Социална дейност и възпитателна работа“ на лишените от свобода в 7-ма група в иския период е бил свид. Л. И. (докладна записка л. 117 – л. 118),

1.12. свид. Л. И. е бил запознат със здравословното състояние на ищеца (л. 350-гръб – „Запознат съм със здравословното състояние на Х. И. от електронната система И.. .. предишният колега ми събщи това нещо. Каза ми, че Х. е в прекъсване, защото не е добре здравословно“; л. 370 - резолюция на Молба от 10.12.2018 г., адресирана до началника на Затвора С. – л. 369)

1.13. спално помещение № 9 е било предназначено за пушачи (свид. С. - л.348 – „Вътре в килията се пуши. Разрешено е.“, „Не знам как се решава въпроса с непушачите. Няма помещение за непушачи. В никоя група няма такива помещения“, „Х. се е оплаквал, че е задимено и му пречи на дишането от това, че се пуши в килията. Даже понякога съм се съобразявал да не пуша толкова, ходил съм на прозореца в коридора“, „Пречеше му дима от цигарите. Прерязваше го през гърдите, беше болен нещо на дробовете, не можеше да диша.“,

свид. С. – л. 349 – „Пушихме в стаята. Но Х. ни молеше да се пуши по-малко.“, „В помещенията по принцип се пуши. Не знам дали има помещения за непушачи. Не съм чувал.“;

свид. Л. И. – л. 349-гръб „В повечето от помещенията се пуши...“, л. 350 – „В това помещение беше А. С., който беше пушач. За кратко мисля, че И. С. беше настанен там. Мисля, че той също беше пушач... Да пушачи са били.“;

свид. Б. А. – л. 347-гръб – „В килия № 9 се пушеше“),

1.14. ищецът не е бил пушач - (свид. С. - л. 348 – гръб, „Само Х. беше непушач в нашата килия“ – л. 348-гръб,

свид. С. – л. 349 – „Х. беше непушач.“;

свид. Б. А. – л. 347 – „Не съм го виждал да пуши“),

1.15. в исковия период заедно с ищеца в спално помещение № 9 на 7-ма група са били настанявани лишени от свобода пушачи

- свид. И. Н. С. (л. 348 – л. 349) – в периода 27.11.2018 г. - 13.12.2018 г. (л. 368)

свид. А. Нирмал С. (л. 347 – л. 348) - в периода 04.01.2017 г. – 18.04.2019 г. и от 25.04.2019 г. – 12.07.2019 г. (докладна записка - л. 106 и справка л. 368),

1.16. в 7-ма група всички лишени от свобода са били с определен „строг“ режим и са ползвали общо 19 помещения

1.17. към м. ноември 2019 г. (след процесния период) е било обособено 1 помещение за непушачи в 7-ма група, а към момента на провеждане на съдебното производство са обособени - 2 (докладна записка л. 106 и л. 341;

свид. А. – л. 347 - „Докато бях там имаше една килия, в която не можеше да се пуши. В периода 2019 г. – 2020 г. вече имаше две помещения за непушачи. 17 килия беше за непушачи. Там бяха 4 човека мисля. Във всички останали килии се пушеше.“),

1.18. установена практика в работата на администрацията на Затвора С. за процесния период – обособяване на спални помещения за непушачи след заявяване на желание от лишените от свобода (докладни записки – л. 106 и л. 341, **свид. Л. И.** – л. 349-гръб – „Няма заповед на началника на затвора, с която се обособяват такива помещения. Те се обособяват когато лишен от свобода заяви, че е непушач и ние сме длъжни да му осигурим такова помещение.“, „Искането се прави в устна форма или ако желае лицето депозира писмена молба, която аз резолирам, началник сектор също поставя резолюция, началникът на затвора също“ – л. 350)

1.19. ищецът не е заявявал писмено или устно, че иска да бъде преместен в друго спално помещение или друга група, не е подавал и оплаквания, че е непушач и му пречи, че останалите, с които съжителства в помещението, пушат (л. 121, **свид. И.** – л. 350 – „Никога не е имал претенции.“; л. 350-гръб – „За Х. не съм запознат да е имало препоръки на медицинските лица по отношение на условията, при които трябва да се изпълнява наказанието му във връзка със здравословното му състояние.“; „Х. И. дори и да е имал такъв здравословен проблем, е трябвало да ми съобщи.“; л. 351 – „Х. не е идвал при мен с искане да бъде преместен от 9-то спално помещение в друго или в друга група. ...Не е имало оплаквания отправени от него към мен, че не се чувства добре в спалното помещение, в което е настанен, и да е искал да бъде преместен. Не съм получавал и от другите настанени в спално помещение № 9, че И. иска да бъде преместен. ...В 9 спално помещение никога не е имало проблем. Никога не съм се сблъсквал помежду им да е имало каквито и да е било проблеми, имам предвид между лишените от свобода в това помещение. На мен лично не са ми се оплаквали нито за лоша храна, нито от други неща.“;

свид. С. – л. 349-гръб – „Х. не е обсъждал с мен, че иска да се премести в друго помещение. Пред мен не е ставало въпрос за местене в други килии. Имаше притеснения от ромите. ...Аз не знам да е имало килия за непушачи в групата.“;

свид. А. – л. 347 – „На мен лично Х. не ми е казвал да предавам на ИСДВР, че иска да бъде преместен в помещение за непушачи. Ако сам е ходил при ИСДВР, аз не знам. През мен не е правил такова искане.“);

1.20. по препоръка на директора на МЦ към Затвора С., началникът е издал Заповед № 29 от 22.02.2018 г., с която е удължен престоя на открито на ищеца с 40 минути на ден, и е определен период, в който да се провежда – 07,30 ч. – 08,10 ч. (л. 122)

1.21. свид. Л. И. е изготвил 1 докладна записка - на 07.06.2019 г., адресирана до началника на Затвора с искане за извършване на строително – ремонтни дейности в ползваните помещения от 7-ма група (л. 359 – л. 363)

Не са спорни и релевантните факти, относими към предявената с писмената молба - становище от 11.02.2022 г. искова претенция за нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, осъществено на 30.01.2020 г. по повод приложената саморъчно написана и подписана декларация от името на ищеца Х. И. към писмения отговор на процесуалния представител на ответника (л. 113), а именно:

2.1. на 30.01.2020 г. настанените в спално помещение № 9 в 7-ма група на Затвора – С. четирима лишени от свобода, сред които и ищецът Х. И., са написали и подписали саморъчно декларации (л. 113 - 117), в които са изразили съгласие спалното помещение да се ползва от 4 човека

2.2. в периода 01.10.2019 г. – 29.01.2020 г. включително, изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода на ищеца Х. И. е било прекъснато (*Постановления на СГП – л. 131 – л. 133 и л. 134 – л. 136, справка л. 123*) - провеждал е лечение в специализирано лечебно заведение извън местата за лишаване от свобода,

2.3. ищецът е освободен на 31.01.2020 г. (л. 99 и л. 125)

2.4. в заключението на Съдебно техническа експертиза, изготвена по адм. дело 16/2021 г. по описа на АССГ между същите страни (л. 400 - 406), е посочено, че:

- общата нетна площ на килия № 9 е 14,74 кв. м.,

- санитарният възел е с нетна площ 1,53 кв. м.,

- обзавеждането е 5,20 кв. м.

- жилищната площ на спално помещение № 9, определена съгласно стандартите на ЕСПЧ и КПИ е:

13,21 кв. м. - ако се извади само площта на санитарния възел,

12,92 кв. м. - ако се извади площта на санитарния възел и площта на вътрешната зидария (0,29 кв. м.)

- при настанени 4 лица, площта за всяко от тях е 3,23 кв. м.

(свид. Б. А. - л. 347 – *„Имаше оплаквания от настанените в килия № 9, че им е тясна килията. Не помня да са преместили някого. Тя е малко по-малка от останалите. Когато аз бях там, мисля че бяха настанени 3-ма в нея.“*).

Така описаните фактически обстоятелства се установяват непротиворечиво от събраните в съдебното производство писмени и гласни доказателства и дават основание за следните правни изводи:

Предявените искове са с правно основание чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от КЗПЧОС - за присъждане на обезщетения за претърпени от ищеца неимуществени вреди и са процесуално допустими.

Ищецът е активно легитимиран да претендира обезщетение по реда на чл. 285, ал. 1 във вр. чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС независимо, че към момента на депозиране на исковата молба няма статут на „осъден или задържан под стража“. В този аспект, коректно е позоваването в т. 4.2. от исковата молба на Решенията на ЕСПЧ по делата на Н. и други срещу България и А. и А. срещу България, в които е

прието, че за да е гарантирано правото на парично обезщетение като форма за обезвреда, компенсаторното средство за защита следва „да бъде достъпно за всеки настоящ или бивш затворник, който е бил държан при нечовешки и унижителни условия и е подал жалба в този смисъл“. Такъв е и смисълът, вложен в разпоредбите на § 47 и § 48 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗИНЗС (ДВ, бр. 13/2017 г. в сила от 07.02.2017 г.).

Исковите претенции са предявени срещу надлежен ответник – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – юридическо лице на бюджетна издръжка, съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС. Администрацията на Затвора С., от чиито незаконосъобразни действия и бездействия се твърди да са причинени неимуществените вреди на ищеца, е част от административната структура на ответника (чл. 12, ал. 3 от ЗИНЗС).

Не са изтекли предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД погасителни давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при икове за обезщетение за вреди от незаконни действия и/или бездействия на административен орган е моментът на преустановяването им. Приведено към конкретиката на настоящия казус това е денят следващ крайната дата от исковия период – 24.07.2019 г. за първата искова претенция, а за втората – денят следващ 30.01.2020 г. – денят, в който се твърди да е извършено нарушението по чл. 3 от ЗИНЗС, т. е. 31.01.2020 г. когато ищецът е освободен от мястото за лишаване от свобода.

Разгледани по същество, исковите претенции за обезщетение са ОСНОВАТЕЛНИ.

Предвиденото в разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС компенсаторно средство за защита на лишени от свобода за причинени вреди от специализирани органи, отговарящи за изпълнение на наказанието, е приложимо за установени нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. Транспонираната в националното законодателство абсолютна забрана, въведена с чл. 3 от КЗПЧОС - за изтезания, или нечовешко, или унижително отношение, или наказание, включва и поставянето в неблагоприятни условия при изтърпяване на наказание лишаване от свобода. В решенията на ЕСПЧ непротиворечиво се приема, че условията на задържането или отношението към лицата, настанени в места за лишаване от свобода, може да представлява не само унижително, но и нечовешко отношение или дори и двете, в зависимост от интензитета на страданието и/или унижението, изпитано от задържаното лице. Изброените в нормата на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС неблагоприятни условия - „липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство, или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност“ не лимитират възможните нарушения и позволяват да се претендират вреди и от други действия и/или бездействия на органите по изпълнение на наказанията.

Според настоящия съдебен състав, ангажираните писмени и гласни доказателства, установяват кумулативното наличие на изискуемите материално - правни предпоставки и по двата предявени иска :

1) нарушение на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС чрез действия и/или бездействия на специализирани органи по изпълнение на наказанията,

2) настъпили неимуществени вреди в правната сфера на ищеца, в резултат на нарушенията по чл. 3 от ЗИНЗС, които се предполагат до доказване на противното по силата на въведената оборима презумпция в разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС

3) пряка и непосредствена причинна връзка между всяко от установените нарушения по чл. 3 от ЗИНЗС и съответния вредоносен резултат.

Фактичното основание на предявената с исковата молба претенция е принуждаване към пасивно пушене, на каквото се твърди да е бил подложен ищецът Х. И. в периода 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г., в резултат на настаняването му в помещение за пушачи, независимо от задължението за осигуряване на допълнителни грижи, съответни на трайно увреденото му здравословно състояние, установено със съответната медицинска документация.

В корелативна връзка със законовата забрана по чл. 3 от ЗИНЗС е позитивното задължение на държавните органи, ангажирани с изпълнението на наказанията, да осигурят на всички осъдени лица условия за изтърпяване на наложеното наказание, които отчитат човешкото им достойнство и са съобразени със здравословното и физическото им състояние. Изпълнението на това задължение изключва възможността за използване на методи и средства, които могат да подложат лишените от свобода на страдания и трудности, надвишавайки неизбежното ниво, присъщо на задържането. В относимата съдебна практика на ЕСПЧ по приложението на чл. 3 от КЗПЧОС, на която се е позовавал и ищецът, е прието, че за оценката на условията на задържане от особена важност е кумулативното влияние на всеки отделен елемент и продължителността на въздействието върху изтърпяващия наказанието.

Продължителността на въздействие в конкретния казус е в границите на исковия период 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г. и обхваща общо 227 дни. Извън този период, според състава на съда, следва да останат двете хоспитализации на ищеца в Клиниката по гастроентерология – МИ-МВР за общо 7 дни - от 28.03.2019 г. до 01.04.2019 г. (за 4 дни) и от 18.06.2019 г. до 21.06.2019 г. (за 3 дни), когато е бил извън мястото за лишаване от свобода, казано по друг начин продължителността на пребиваване в неблагоприятни условия е в рамките на 220 дни или 7 месеца (по 30 дни) и 10 дни (доколкото исковата претенция е конкретизирана не само с общ размер – 5 950 лева, но и с месечен размер от 700 лева).

Безспорно е установено, че в процесния период 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г. ищецът е бил със сериозно трайно увредено здравословно състояние в резултат на заболяването „Инфилтративно - пневмотична туберкулоза“, установено в периода на изтърпяване на наказанието, наложило провеждане на лечения и в специализирано болнично заведение извън мястото за лишаване от свобода. Продължителното състояние на трайно увреждане на физическото му здраве е констатирано ежегодно от различни състави на ТЕЛК към „Център за психично здраве – София“ ЕООД в периода от 15.09.2017 г. до 01.07.2022 г., които са признавали един и същ процент на трайно намалена работоспособност - 80 %.

Легалната дефиниция на понятието „хора с трайни увреждания“ се съдържа в нормата на § 1, т. 2 от Допълнителната разпоредба на Закона за хората с увреждания (ДР на ЗХУ), според която това са лица с **трайна физическа**, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот, и на които медицинската експертиза е установила вид и степен на увреждане или степен на трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто.

В този аспект, ищецът се ползва от гарантираните от Закона за хората с увреждания (ДВ, бр. 105/18.12.2018 г. в сила от 01.12.2019 г.) индивидуален подход и индивидуална оценка на потребностите, които следва да бъдат приложени така, че да му осигурят зачитане на човешкото достойнство и равно третиране в личния и обществения живот (чл. 3 от ЗХУ). Опазването на здравето на гражданите е национален приоритет на държавата, съгласно чл. 56, ал. 3 от Конституцията, и се обезпечава от принципите, визирани в чл. 2 на Закона за здравето, сред които е и предотвратяването и намаляването на риска за здравето от неблагоприятното въздействие на факторите на жизнената среда (т. 4). Конституционно гарантирана е и особената закрила, която държавата и обществото осигуряват на лицата с физически и психически увреждания (чл. 51, ал. 3). Затова, в задълженията на органите, на които е възложено изпълнението на наказанието, е включено и осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве на осъдените, като част от гаранциите за реализиране на целите по чл. 36 от НК (чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС).

Създадената специална регулация с разпоредбата на чл. 21, ал. 4 от ППЗИНЗС (ДВ бр. 14/10.02.2017 г.), въведена като част от комплекса мерки в изпълнение на пилотното решение на ЕСПЧ по делото „Н. и други срещу България“ и на препоръките на КПИ, дадени в периода 1995 г. – 2015 г., обезпечава прилагането на забраната по чл. 56, ал. 1 от приетия през 2004 г. Закон за здравето (ДВ, бр. 70/10.08.2004 г. в сила от 01.01.2005 г.). Съгласно тази разпоредба във всяка затворническа група се обособяват спални помещения за настаняване на непущачи.

Фактът, че в процесния период ищецът е бил непущач е установен по несъмнен начин от непротиворечивите показания на свидетелите С., С. и А., първите двама съжителствали заедно с него в килия № 9, а последният – изпълнявал задълженията на отговорник на 7-ма група. Същият не се опровергава и от заявеното в показанията на свид. И.. Представените от процесуалния представител на ответника разпечатки на покупки, извършени с предоставената на ищеца карта за пазаруване от затворническата лавка (л. 198 – л. 203 и л. 209 - 289), съдържащи информация за закупувани различни видове и количества цигари, включително и средства, използвани при пушене – хартия за цигари, запалки, не удостоверяват факта, че именно ищецът е бил лицето, което ги е ползвало по предназначение. Нещо повече, свид. А. е категоричен в показанията си – „Виждам съм Х. да си взима цигари от лавката. Аз работех и на лавката преди да ме преместят на лекия режим. Не съм го виждал да пуши.“ (л. 347).

Разпределението на осъдените по местата за лишаване от свобода се извършва в съответствие с реда, определен от главния директор на ГД“ИН“, като се отчитат първоначалният режим и типа на затворническото общежитие, както и възможностите за изтърпяване на наказанието възможно най - близо до постоянния адрес на лицето, при спазване изискването на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС (чл. 58, ал. 1 от ЗИНЗС).

Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ППЗИНЗС възлага на съответния инспектор по социални дейности и възпитателна работа да извърши разпределението на лишените от свобода, въз основа на капацитетните възможности на отделните помещения в групата, изискванията на режима и сигурността, личностната характеристика на лишените от свобода, възможностите да оказват или да се поддават на отрицателно влияние, психологическата съвместимост с другите лишени от свобода, здравословното състояние и естеството на възложената работа. При разпределението се отчитат и желанията за съвместно настаняване, ако те не противоречат на

изискванията на чл. 27 ал. 1 от ППЗИНЗС. Преместването на лишени от свобода в друго спално помещение се извършва също по разпореждане на инспектора по социални дейности и възпитателна работа при възникване на нови обстоятелства или при промяна на изискванията на чл. 27, ал. 1 и ал. 2. Преместване на лишени от свобода от една група в друга група става с разпореждане на началника на съответното място за лишаване от свобода при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или други лишени от свобода или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализация, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода (чл. 46, т. 3 от ППЗИНЗС).

Не съществува противоречие в доказателствените източници относно създадения ред в процесния период в Затвора – С. при изпълнение на задълженията по чл. 27 от ППЗИНЗС. В случаите на прекъсване изпълнението на наказанието, какъвто е настоящият казус, лишеният от свобода след изтичане на съответния период, определен от прокурора, на основание чл. 447, т. 3 от НПК, се настанява в помещението, в което е бил настанен първоначално. Преместването от едно помещение в друго помещение в същата група изисква отправена молба в писмена и/или устна форма, адресирана до инспектор социални дейности и възпитателна работа, отговарящ за групата. Подобно изискване е въведено и по отношение на създаването на помещения за непушачи, предвидени с разпоредбата на чл. 21 ал. 4 от ППЗИНЗС.

От процесуалния представител на ищеца не се оспорва установеният и от събраните доказателства факт, че ищецът не е заявявал нито писмено, нито устно пред инспектора социална дейност и възпитателна работа - свид. И., нито пред началника на Затвора – С., желание да бъде настанен в помещение за непушачи или да бъде преместен от помещението, в което е бил настанен първоначално - спално помещение № 9 заради здравословните си проблеми, или заради отрицателното влияние на тютюневия дим, в резултат на пасивното пушене, на което е бил подложен при съжителството с пушачи.

Не е спорно, че по предложение на директора на Медицинския център при Затвора – С., с оглед данните за влошеното здравословно състояние на ищеца, със Заповед № 29 издадена на 22.02.2018 г. от началника на Затвора е удължен периода му на престой на открито (л. 122). Не са предприети обаче действия за преместването му в друго обособено помещение за непушачи, било в групата, в която е бил настанен първоначално или в друга група, с каквито правомощия разполагат инспектор социална дейност и възпитателна работа и началника на Затвора – С..

В Преамбюла на Р. конвенция за контрол на тютюна от 21 май 2003 г. на Световната здравна асамблея, подписана от Република България на 22 декември 2003 г. и ратифицирана със закон приет на 18.10.2005 г. (ДВ, бр. 87/01.11.2005г., в сила от 05.02.2006г.), тютюнопушенето е определено като „глобален проблем, чийто вредни последици върху общественото здраве са безспорни и изискват най-широко международно сътрудничество и участие на всички страни за ефективен, правилен и координиран международен отговор“. Затова и предвидените мерки включват не само ограничаване на консумацията, но и излагането на тютюнев дим. В този аспект, несъмнено е установено, че в процесния период ищецът е изтърпявал наложеното му наказание в условия, несъответни на трайно увреденото му здравословно състояние, в нарушение на правото, гарантирано му от чл. 14, т. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания - да се ползва от всички останали гаранции, установени от

международното право в областта на правата на човека, включително и чрез осигуряване на разумни улеснения, което според легалната дефиниция на това понятие в конвенцията включва „всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими във всеки конкретен случай, за да се осигури признаването или упражняването на всички права и основни свободи наравно с всички останали.“.

Отговорността на държавата за вреди по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС е обективна и затова ищецът е освободен от тежестта да доказва виновно поведение на конкретно длъжностно лице. „Нечовешкото“ или „унижаващо“ отношение предполага страдание или незачитане на човешкото достойнство, които надвишават неизбежният елемент на страдание при изпълнение на наказанието. Установеното бездействие на затворническата администрация да настани ищеца в помещение за пушачи е нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, доколкото не са предприети необходимите мерки, за да се осигури спазването не само на изискванията на чл. 21, ал. 4 от ППЗИНЗС, но и на правата му по чл.14, т. 2 от КПХУ. Поставянето на ищеца в неблагоприятни за здравословното му състояние условия в конкретния казус е несъответно на специфичните му потребности на лице с установено трайно увреждане и представлява третиране, способно да породи емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство.

Нарушението на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС има за пряка последица - настъпване на вреди от неимуществен характер, които нормативно са определени като уронващи човешкото достойнство, пораждащи допълнително чувство на безпомощност и малоценност. Условията в помещение, предназначено за пушачи, под въздействието на тютюнев дим, безспорно са способствали допълнително върху негативните преживявания на ищеца наред с последиците от тежкото му белодробно заболяване. Събраните по искане на ответника гласни и писмени доказателства не оборват законовата презумпция по чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, която изключва необходимостта от доказване на причинната връзка между нарушението и настъпилите вреди.

Обезщетението, което се претендира има за цел да компенсира със съответния паричен еквивалент понесения неблагоприятните последици от допуснатото нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Размерът на обезщетението се определя по справедливост, съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД като при определянето му съдът е длъжен да отчете както степента на засягане на защитените от закона права и законни интереси, така и характера, интензитета и продължителността на засягане.

В този аспект, относима към конкретиката на настоящия казус е цитираната в исковата молба и писмените становища практика на ЕСПЧ по дела, включително и срещу България. В пилотното решение от 27.01.2015 г. по делото „Н. и други срещу България“ ЕСПЧ е приел, че паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ, по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи.

Отчитайки продължителността на периода, в който ищецът е бил подложен на неблагоприятното и допълнително увреждащо здравето му влияние на средата, в която е изтърпявал наказанието лишаване от свобода, специфичните му потребности, произтичащи от трайно влошеното му здравословно състояние и значително по-високият интензитет на претърпените вреди, обусловени от данните за

последващото му хоспитализиране в специализирано болнично заведение извън мястото за лишаване от свобода, наложило и поредното продължително прекъсване на изпълнението на наказанието (за 120 дни), в съответствие с изискванията на чл. 51, ал.1, изр. първо и чл. 52 от ЗЗД, съдът счита, че следва да уважи исковата претенция съобразно заявеният месечен размер на обезщетението, а именно 700 лева, като с оглед на продължителността на процесния период, в който е извършено нарушението по чл. 3 от ЗИНЗС – 7 месеца и 10 дни, общият размер на обезщетението, което следва да бъде присъден е 5 150 лева, ведно със законната лихва от момента на преустановяване на бездействието – 24.07.2019 г. до окончателното изплащане, съгласно ТР 3/2005 г. по т. д. 3/2004 г. на ВКС.

Разпоредбата на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС въвежда обективен критерий за минимален стандарт на жизненото пространство, което следва да бъде осигурено на всеки лишен от свобода. В настоящия казус не е спорна площта на помещението, в което е бил настанен ищецът – килия № 9 на 7 група в Затвора – С., с оглед на представените писмени доказателства от процесуалния представител на ответника. Настаняването на 4 лица в помещение с нетна жилищна площ от 13,21 кв. м., макар и незначително, не отговаря на въведения минимален стандарт. Принудителното представяне на саморъчно написана и подписана декларация-съгласие от ищеца и останалите лишени от свобода, настанени в помещение, което не отговаря на изискванията на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС е основание за ангажиране на обективната отговорност на държавата за нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС.

Независимо от незначителния период – в рамките само на един ден – на 30.01.2020 г., последният след поредното продължително прекъсване за лечение на тежко увреденото здравословно състояние на ищеца, кумулативният ефект от негативните преживявания, че отново е подложен на унижително за достойнството му морално страдание - принуден е да заяви привидно доброволно желание за неспазване на въведения нормативен стандарт, както и на физическо страдание, поради настаняването му отново в помещение, което не отговаря на изискванията за среда без тютюнев дим, а и за минимална жилищна площ, обосновава основателността на исковата претенция.

В Решенията по делото „Ш. срещу България“, и „Н. и други срещу България“ е прието, че ефектът от неизпълнението на задълженията на затворническата администрация спрямо евентуално настъпилите неимуществени вреди за ищеца, следва да отчита преживяното в съвкупност, независимо, че за всяко действие и/или бездействие е предвидена различна нормативна регламентация. За настъпилия ефект върху ищеца от това действие, съчетано с бездействие на затворническата администрация, от значение са и кумулативните наслагващи се ефекти от негативните преживявания съпътствали предходните периоди на изтърпяване на това наказание.

Отчитайки тежестта на конкретното нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, периодът и интензитетът на въздействие на неблагоприятните условия на средата, включително и трайно увреденото здравословно състояние на ищеца, съдът счита за съответно на критериите на чл. 51, ал. 1, изр. първо и чл. 52 от ЗЗД обезщетение в размер на 100 лева.

На основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, съдът съразмерно на уважената част от иска следва да възложи в тежест на ответника направените разноски, които включват определеното, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. Претендираното

възнаграждение в размер на 600 лева, с оглед на процесуалната активност при упражняване на правата на ищеца в съдебното производство, броя на проведените съдебни заседания, включително представените писмени становища е съответно на оказаната правна помощ и следва да бъде уважено.

Направените възражения в допълнително представените писмени становища от процесуалния представител на ищеца относно спазването на изискванията на чл. 6 от КЗПЧОС в настоящия процес, обосновани с упражнявани от съдията – докладчик функционални задължения в друг орган на съдебната власт в предходен период и участието на представител на прокуратурата в административното производство, съдът намира за неоснователни по следните съображения:

Принципът за равенство, включен като присъща характеристика на справедливия съдебен процес изисква всяка страна да получи разумна възможност да представи своята позиция при условия, които не я поставят в неравностойно положение спрямо опонента ѝ, или казано по друг начин спазване на „справедлив баланс“ между страните, включително равно третиране при призоваване и при участие. Този баланс не е нарушен в резултат на спазване на нормативното изискване на чл. 286, ал. 1 от ЗИНЗС, в какъвто смисъл е и задължителното за всички държавни органи, юридически лица и граждани (чл. 14, ал. 6 от Закона за Конституционния съд) Решение № 3 от 25 април 2023 г. по конституционно дело № 18 от 2022 г. (ДВ, бр. 40 от 05.05.2023 г.).

В мотивите му е прието, че: „Справедливостта – материалното съдържание на правовата държава – може да се осъществи само при надлежни гаранции за закрила на законността. Стъпвайки на това разбиране, конституционният законодател възлага на прокуратурата като орган на съдебната власт основна функция, основна роля и задача като гарант на върховенството на правото, която се реализира в посочените в Конституцията области – в наказателния, както и в гражданския, и в административния процес.“. Уточнено е, че „Законността е съществено проявление на върховенството на правото, като в демократичния политически модел акцентът е поставен върху задължението на държавата да гарантира основните права и свободи на гражданите.“, а „...в административното право принципът на законност се свежда до правилото, че прилагането на правните норми не трябва да зависи единствено и само от субективната преценка на администрацията, а върху нея трябва да се осъществява контрол – както последващ административен (ведомствен), така и - контрол с юрисдикционни средства (съдебен контрол)“. Затова и „обхватът на прокурорския надзор за законност върху изпълнителната власт се основава на доктрината за пределите на властването и регулиращите и балансиращи механизми, от които самият той е част“, а „конституционните граници на властването са ключова характеристика на съвременната демокрация и изискват придържане към върховенството на правото.“

Позовавайки се на основните принципи, приети в Решението на ЕСПЧ по делото *Batsanina v. R.*, по. 3932/02, 26 май 2009 г., че ролята и участието на прокуратурата в граждански и административни дела е изключение, но следва да е с добре обоснована и лесно откриваема цел, без решаващи функции, включително и на Европейските стандарти относно статуса на прокурорите, установени с Римската харта, одобрена от К. съвет на европейските прокурори на 17 декември 2014 г., конституционният съд е посочил, че „...действащата уредба на надзорното правомощие на българската прокуратура по отношение на законосъобразността на актовете на

изпълнителната власт и участието в предвидените със закон случаи в граждански и административни дела (какъвто е настоящият казус – чл. 286, ал. 1 от ЗИНЗС) *е в съответствие със съществуващите европейски практики относно ролята на прокуратура извън наказателния процес.*“ . Този извод е обоснован и с въведеното изискване за създаване на законова уредба в съответния правен отрасъл, съгласно разпоредбата на чл. 127, т. 6 от Основния закон като е уточнено, че „... по този начин се откроява значим структурен признак на правовата държава – последната и решаваща роля относно спазването на закона от органите на изпълнителната власт принадлежи на съда.“.

Непротиворечива е и практиката на ЕСПЧ, че фактът, че даден съдия е бил прокурор, не е основание за твърдение, че му липсва безпристрастност (Рауповиќ v. S., §§ 38 - 43), а за всеки конкретен случай важният въпрос е степента, до която съдията е преценил обстоятелствата по делото (Hauschildt v. D., §§ 49 - 52).

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието – [населено място] да заплати на ищеца Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], на основание чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС, сумата от **5 150 (пет хиляди сто и петдесет) лева** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода 09.12.2018 г. – 23.07.2019 г., произтичащи от принуждаване към пасивно пушене посредством настаняването му в помещение за пушачи, въпреки трайно увреденото здравословно състояние 80% намалена работоспособност вследствие на общо заболяване „Инфилтративно-пневмонична туберкулоза“, ведно със законната лихва, считано от 24.07.2019 г. до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част – за разликата от 800 лева до пълния предявен размер от 5 950 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието – [населено място] да заплати на ищеца Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], на основание чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС, сумата от **100 (сто) лева** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди на 30.01.2020 г., произтичащи от принуждаване да напише и подпише саморъчно декларация, че е съгласен да бъде настанен в помещение с още три лица, неотговарящо на изискванията на чл. 41, ал. 3 от ЗИНЗС, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2020 г. до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част – за разликата от 500 лева до пълния предявен размер от 600 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието – [населено място] да заплати на адв. С. Т. И. от Софийска адвокатска колегия с личен номер в Единния регистър на адвокатите [ЕГН] сумата от 600 (шестстотин) лева – разноски за адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на ищеца Х. Т. И..

Решението подлежи на обжалване пред тричленен състав на Административен съд – София – град в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: